

Tùy bút
Chủ đề: Giáng Sinh
Tác giả: Lê Phi Ô

ÁO TÍM NGÀY XƯA

Giáng Sinh năm nay đã qua được mấy ngày, tôi mới lấy được thăng bằng trong tâm hồn

để viết hồi ký này. Năm 1958, tôi theo ông Chú nhà binh của tôi từ Liên Trường Võ Khoa Thủ Đức tiền thân của Trường Bộ Binh sau này đổi về Vũng Tàu. Trường công thì không vào được vì giữa niên khóa hơn nửa trước khi đến Vũng Tàu tôi học trường bán công tại Thủ Đức nên phải học trường tư. Trường tư có 2 trường: Saint Thomas gần Bưu Điện hình như nằm cuối đường Trương Công Định. Trường thứ nhì là Saint Joseph nằm trong khuôn viên Học Viện Thánh Giu-se, tôi xin vào học Saint Joseph. Giáo Sư trường này do các thầy từ trường Thiếu Sinh Quân giảng dạy, tôi mến nhất là các thầy Xuân Đỗ và Thầy Tùng, giáo sư Xuân-Đỗ, hình như tên ông là Đỗ Xuân Thảo. Cuối năm 1963 khi thi ra trường (sĩ quan Thủ Đức) tôi gặp giáo sư Tùng, lúc này ông đã lên Đại úy... thầy trò gặp nhau

mừng quá. Thầy Tùng chấm thi môn Địa Hình, có lẽ thầy cho tôi điểm thật cao, 2 môn Địa Hình và Chiến Thuật hệ số là 21, nên danh sách Sĩ Quan mãn khóa tôi thứ hạng tương đối cao. Thầy ơi! không biết khi con viết những dòng này thì thầy còn sống hay không! Dù còn sống hay đã khuất, xin thầy nhận nơi con lòng biết ơn vô hạn của đứa học trò mang ơn sâu giáo dục của Thầy!

Trong lớp có khoảng 10 học sinh nữ, tôi bị hớp hồn vì Ph. – Mỗi ngày tôi thường đến lớp sớm hơn 15 phút để được ngắm tà áo dài tím của Ph. tung bay trong gió theo những bước chân của nàng từ nơi gửi xe đạp cho đến lớp học. Rồi Giáng Sinh đến, tuy tôi không phải đạo Công Giáo nhưng náo nức cho mau đến ngày lễ. Tôi đã làm quen được với Ph. tạm gọi là thân, trừ những ngày học ở trường, thứ bảy và chủ nhật tôi đều đến nhà nàng để học bài chung. Giáng Sinh năm đó sau lễ nửa đêm học sinh trở về trường để ăn réveillon, sau buổi ăn nửa đêm chừng hơn một giờ thì chúng tôi đi xe ngựa vòng quanh núi Lớn. Trường tổ chức 4 người đi một xe, 2 nam và 2 nữ. Tôi, Ph. và cặp kia là bạn thân nên đi cùng xe. Chúng tôi không đi vòng núi để về Bến Đình rồi về trường mà chỉ đi đến bãi Dứa rồi ngừng xe trèo lên Dinh Thượng (bạch Dinh) hoặc lội xuống bãi Dứa để nhìn sóng biển tung bọt trắng xóa khi sóng vỗ vào ghềnh đá.

Đêm Giáng Sinh thường là lạnh, các cô kêu lạnh. Tôi và anh bạn kia đi gom củi và lá khô đốt lên để sưởi ấm cho người mình yêu. Đến gần sáng thì chúng tôi đánh xe ngựa về trả cho trường.

*“Tàn đêm tâm tư
Tàn đêm hẹn hò
Và tàn một đêm cho... tình yêu... chúng ta!” **

Năm 1959, tôi xa Ph., lý do xa em thật vô lý hết sức, vô lý đến độ tôi không tin là thật!
Buổi chiều của một ngày học, ông chú tôi từ chỗ làm trở về với 2 chiếc xe lớn GMC (loại xe 10 bánh nhà binh).

– Tối nay mình dọn nhà, con phụ với 2 chú lính tài xế chất đồ lên xe.

– Thừa chú... mình dọn đi đâu?

– Đi... Cà Mau con ạ!

Tôi nghe mà rụng rời tay chân, năm 1959 từ Vũng Tàu về Sài Gòn mất gần 2 giờ, từ Sài Gòn đi Cà Mau mất từ 12 đến 14 giờ. Đôi khi kẹt 2 bên “Bắc” Vĩnh Long và Cần Thơ vài ngày là chuyện thường khi có đoàn Convoi nhà binh cần đi qua. Nếu muốn gặp Ph. Thì mỗi năm đến mùa Hè nghỉ học tôi mới có thể đi được nhưng học sinh thì tiền ở đâu có để du hành xa và nhiều ngày như vậy!

Gần tới hôm đó tôi đến nhà Ph. nói lời từ giã và xin Ph. vài tấm hình, Ph. sững sờ giây lát rồi bật khóc làm tôi cũng rung rung. Em chạy vội vào trong nhà lấy thẻ học sinh... hai tay run run lật tấm hình còn luôn cả khuôn dấu nhà trường đưa cho tôi rồi bất ngờ ôm chầm lấy tôi, thân thể em nóng hổi, lần đầu tiên trong đời tôi ôm một người con gái, mùi tóc mùi da thịt trinh nữ làm tôi tê điếng. Vụng về tôi đặt lên má em, lên tóc em những nụ hôn cùng nỗi đau bất tận của giây phút... chia lìa!

Giọng thật buồn Ph. hỏi:

– Chừng nào anh... đi?

– 4 giờ sáng mai!

– Anh đi bình yên... nha, có cơ hội nhớ về thăm... em!

– Chờ anh nha em, dù chân trời góc biển anh cũng tìm về... bên em!

Tôi lui bước, cứ vài mươi bước lại quay đầu nhìn lại. Ph. vẫn đứng đó tôi và em đưa tay vẫy nhau cho đến khi tôi mất hút vào một ngã tư.

Khoảng 10 giờ tối tôi quay lại, hai dãy phố khu nhà em đều đóng cửa chỉ còn lác đác vài căn nhà đèn vẫn còn sáng. Đêm nay chắc em không ngủ, tôi lặng lẽ đứng trong bóng đêm nơi dãy phố đối diện nhà em cho đến khi toàn khu phố chìm vào giấc ngủ.

(chuyện giữa tôi và Ph. về sau xin đọc hồi ký “*Lối Thu Xưa*”)

LỐI THU XUA: https://nhayduwdc.org/tn/po/tt/2016/ndwdc_tn_po_tt_2016_loithuxua_2016JUL22.htm

xx0xx

Tôi xa Ph. 1959 và năm đó em cũng lên Sài Gòn học tiếp, thế là tôi và em mất hẳn liên lạc, hình như đây là do sự cố ý của gia đình nàng. Năm 1963 tôi vào lính... cũng đã 4 năm chúng tôi xa nhau. Nghe nói hình như Ph. Cũng vừa mới lấy chồng!

Tôi đã từng nghe trên radio, đã từng đọc đâu đó trên báo, đã từng xem chuyện tình dang dở trong tiểu thuyết thống thiết bi ai, người ta có thể chết được khi bị tình phụ. Tôi cho rằng họ thêm bớt, làm cho hấp dẫn để lôi cuốn người đọc nhưng khi thực tế xảy ra với chính mình tôi mới thấy rằng họ nói, họ viết như thế là chưa đủ. Bây giờ thì... sự đau đớn đến với tôi hơn những gì người ta viết trong truyện, không phải vết thương nào chảy máu cũng đều đau đớn, đôi khi vết thương không chảy máu mới là vết thương đau đớn nhất, tôi mất em... còn gì đau hơn nữa không....?!

Mãn khóa Sĩ Quan (Thủ Đức), tôi theo học khóa căn bản Tình Báo tại trường Quân Báo Cây Mai và xin về phục vụ tại Đặc Khu Vũng Tàu. Vũng Tàu trước đây là một Quận thuộc tỉnh Phước Tuy nay đã tách rời để thành lập Đặc Khu cũng là nơi có trường trung học Saint Joseph nơi mà tôi và Ph. Cùng học. Nhưng Vũng Tàu không nhận nên tôi về phục vụ tại Phòng Nhì Phước Tuy, từ Phước Tuy (Bà Rịa) đi Vũng Tàu khoảng 24 cây số cũng gần.

Mỗi thứ Bảy không phải phiên trực tại văn phòng tôi đều qua Vũng Tàu... chờ đến tối, tôi lang thang ra bãi Dứa nơi chân núi bên phải có Dinh Thượng cũng có tên gọi khác là Bạch Dinh là nơi an trí vua Thành Thái thời Pháp thuộc. Sau đó tôi lội xuống bãi cát có ghềnh đá và nhiều cây dứa, chỗ tôi và Ph. mỗi đêm thứ Bảy hằng tuần hẹn nhau, chúng tôi ngồi rất lâu để nghe sóng biển rì rào, để nhìn những con sóng đập vào ghềnh đá tung bọt trắng xóa... thỉnh thoảng có những cánh Hải Âu lạc loài trong đêm vắng bay lượn trên đầu xen lẫn trong tiếng vi vu của Thùy Dương vọng về từ bãi trước. Ước gì giờ này có... Ph. ở đây!!!

Khoảng 12 giờ đêm tôi trở về, ngang qua nhà em. Ngôi nhà đã đổi chủ, biết thế nhưng mỗi tuần... vào nửa đêm thứ Bảy tôi đều đi ngang. Trước sân hai cây dứa, hai băng đá vẫn còn... cảnh cũ vẫn còn mà người xưa đã biến biệt phương nào!

*“Một lần nào, cho tôi gặp lại em
Đôi môi đó chắc em còn nồng...”*

*Một lần nào cho tôi gặp lại em
Những bến bờ... xưa cũ đã mờ...!" ***

Lê Phi Ô

* nhạc: Đêm Tâm Sự của Trúc Phương
** nhạc; Lần nào cho tôi gặp lại em

Nguồn: Internet eMail by **Lê Phi Ô** chuyển

Đăng ngày Thứ Tư, December 29, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH